

Från Mirakelnytt nr 2 2006

Störst av allt är kärleken

Kära alla ni som studerar Mirakelkursen. Jag är full av beundran för all tid och allt arbete ni lägger ner för att sprida Kursens budskap. Att den kommit ut på svenska är otroligt värdefullt. Jag tackar för det stora arbetet med översättningen. Men jag glömmer inte dem, som i det tysta översatt och tryckt upp häften och delat ut dessa som kursmaterial på ställen, där det finns och har funnits studiegrupper. Jag är mycket tacksam för att jag fick komma med i den fantastiska Helsingborgsgruppen hos Eva Ågren och med Hans-Jörgen Gerloff som vår vägledare. Jag känner mig verkligen privilegierad att få vara där. Det är märkligt vad denna kurs fått mig att ändra mitt sätt att tänka och uppleva världen. Jag börjar ana verkligheten i Kursens namn. Varenda dag är ett mirakel att vara tacksam för.

Tänk att varje dag fritt få ägna sig åt studier. Kursen fångar mig den mesta tiden i sitt vänliga ljus. Sedan har mitt gamla fysikintresse kommit tillbaka. Särskilt kvantfysiken fascinerar. Med kvantfysikernas ögon och sinne verkar det svårt att observera den fysiska världen som fast manifestation. Under detta år har jag tänkt mycket på hur nära dessa tankar ligger den andliga världen. Jag har läst ganska mycket i bibeln den senaste tiden. Ett avsnitt är för mig bland det vackraste i världslitteraturen och det är Kärlekens Lov, i vilken Paulus berättar för korintierna vad Guds villkorslösa kärlek är. Det är inte konstigt att man ofta hör och ser citat i film och litteratur från denna lovsång.

Inledningen beskriver, som jag ser det, hur meningslöst det är med ockulta gåvor, fast tro, kunskap, hjälpsamhet och offer utan kärlek. Sedan följer lovsången till den milda, tåliga kärleken, som inte visar avund eller förhäver sig och är oförskämnd mot någon eller ges för att få något i gengäld, inte är långsint, inte gläds över oförrätter utan gläds över sanningen, står ut med allt, tror och hoppas allt och aldrig försvinner, vilket profetians gåva och kunskapen gör. För dessa är bara små fragment av den sanna verkligheten men när vi ser allt med den villkorslösa kärlekens ögon, försvinner våra fragmentariska egenskaper och bristfälliga kunskaper. Genom dessa ögon varseblir vi allt på ett fullkomligt sätt. Nu följer avslutningen, som för mig är enastående mäktig och påminner mig om hur jag som barn lyckligt sprang omkring i prästgården, med läspande barnspråk, barnsliga tankar och med ett barnasinne, som var totalt övertygat om att Gud och Jesus hjälpte och tröstade mig i alla situationer. Idag är jag övertygad om att Jesus hade rätt när han sa att vi måste bli som ett barn i vårt sinne för att kunna återvända till Gud.

För i takt med att vi blir äldre uppfostras vi till att klara oss i den materiella verkligheten och då måste vi lägga bort all barnslighet. Risker är att vi på samma gång glömmer tryggheten, glädjen och friden i Gud och spolar bort detta för att visa att vi kan klara oss bra utan sådana barnsligheter. Jag är själv ett utmärkt exempel på detta, eftersom jag ganska snabbt glömde bort eller rättare sagt struntade i att läsa aftonbönen. Kanske tog jag fram den i nödfall, som då jag blev klippt i benet av en motorgräsklippare sommaren 1949 eller fick polio hösten 1951. Genom att glömma bort och förneka Gud ansåg jag mig bli alltmer vuxen.

Det betyder att när vi är riktigt vuxna, ser vi allt på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, som Paulus

säger. På hans tid var speglar ofta gjorda av koppar och den buckliga spegelytan blev därför suddig och givetvis som alla spegelbilder förvrängda och omkastade mot verkligheten. Det är just här som jag anar att vi befinner oss när vi varseblir den fysiska världen genom vårt sinne. Inte ens med de sinnen vi är utrustade med ser vi den fysiska världen som den är med kvantfysikernas eller strängteoretikernas begåvade sinnesförmåga. Men när vi återvänder till Guds Kärlek och tar emot den i vårt inre altare, får vi tillbaka den förmåga vi hade när barnasinnen var ofördärvat och vi kände Kristusmedvetenheten inom oss såsom vi var innan "syndafallet" som beskrivs i en strålande symbolik med Adam och Eva som huvudrollsinnehavare. Det betyder att när vi ser med Guds kärleksfulla ögon, förnimmer vi att Hans rena Kärlek är Källan till vårt ursprung. Då förstår vi att hela mänskligheten i verkligheten är förenad med vår Skapare genom Kristus. Det gör att när vi möter någon ser vi att denne och vi själva i verkligheten är Guds son eller dotter. Vi ser oss själva i dem vi möter. Då behövs ingen spegel. Jag tror det är så Paulus menar när han säger att då ska vi se ansikte mot ansikte. Så kommer avslutningen med ännu ett poängterande att nu är vår kunskap uppdelad i fragmentariska stycken, men med hjälp av Gud och Kristus kan vi varsebli verkligheten på rätt sätt och då känner vi det som Gud en gång gjort oss kända för när Han av Kärlek gav människor, djur och växter liv. Då ska tron, hoppet och kärleken bli bestående för oss. Men störst av allt är Kärleken. Jag kom just att tänka på en lektion i Mirakelkursen, som börjar så här: Vi söker efter vår egen identitet och finner den i dessa ord; Kärleken som skapade oss är det vi är. Nu behöver vi inte söka längre. Kärleken har segrat och vi kan inte längre vända oss bort från Kristi Heliga Ansikte som bekräftar Sanningen om den Identitet, vi tänkte göra oss av med men som Vår Fader tryggt bevarade åt oss.

När jag under året har tänkt på kvantsoppan med dess förbluffande kvantsprång mellan makro- och mikrokosmos, mellan existens och icke existens allt beroende av vår förmåga att varsebli världen med de fysiska sinnen vi har utrustat oss med, slog det mig hur orden i "Kärlekens Lov" gränsar till det utsägliga; "men störst av allt är Kärleken", som förvandlar tro till visshet och sublimerar hoppet till tacksamhet, glädje och vidunderlig frid.

För mig leder denna kärleksförklaring in i det slutgiltiga kvantsprånget över till den andliga världen. Detta hopp är så häpnadsväckande att det hjälper oss att lättare förstå var människans verkliga hopp finns och vad det faktiskt betyder i Paulus lovsång till kärleken, som jag tror kommer från Gud via Den Helige Ande och Kristus.

Därför tror jag att det är omöjligt att uppleva den verkliga världen utan närvaro av Guds Ande. Jag menar att allt som skapats av Gud med Hans Kärlek som verktyg är Evtigt. Därför är vi människor Guds eviga döttrar och söner. Men vi dör ju. Kroppen vissnar bort och försvinner. Det synes vara så men jag känner att det är vi själva som har gett upphov till den, genom att med våra rudimentära sinnen göra kroppen och den fysiska världen verklig. Jag tror att det som i Bibeln beskrivs som syndafallet helt enkelt är när vi glömmer bort Gud och ser egot, som alltid är i maskopi med kroppen, vara Guds like. Under årtusende har vi vant oss vid detta.

För mig är denna vanföreställning av det fysiska livet ett stort misstag. Men just misstag är vi människor kända för att göra. Gud gör aldrig några misstag. Därför ser han oss bara som sina älskade barn. Det vi av misstag gjort verkligt genom vår fragmentariska kunskap är en illusion. Därför är vi i Guds verklighet totalt oskyldiga och utan synd. Vi har svårt för att tro detta och drabbas av rädsla för Guds straff. En god fader straffar inte sina okunniga barn utan visar på en annan och bättre väg.

Jag tror att det är så Gud tänker och därför har han sänd oss Den Helige Ande för att hjälpa oss att hitta den rätta vägen. Han blir Rösten för Gud, som ser oss både som den illusionsvarelse vi anser oss vara och som Kristus Guds Son, som vi i verkligheten för evigt är, eftersom det Gud skapar i Kärlek är evig. Allt vi inte förstår eller klarar av lämnar vi över till Denna Röst, som tar hand om detta obegripliga så att det försvinner ur vårt sinne och ersätts med Guds frid.

Tack för att vi alltmer börjar ana att detta är den enda sanna verkligheten och jag hoppas att denna verklighet, blir en efterlängtd grogrund för vårt andliga liv.

Vänliga och glädjefyllda tankar till allt och alla, Ulf Caroli.

